

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/29/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319201696
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2319201696.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobkyne: G. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., P. XXXX/XX, v konaní právne zastúpená: Advokátska kancelária Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO: 35 792 752, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, v konaní právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, P. O. BOX 41, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 500 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 28. januára 2020, sp. zn. 15Csp/72/2019-89, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a priznal žalobkyni plnú náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ustanovení § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, vecne súd dôvodil, že žalobkyňa sa domáhala finančného zadostučinenia 500,- eur na tom skutkovom základe, že ako spotrebiteľka uzavrela dňa 22.11.2013 so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100060834, ktorá však neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom, preto bol úver v súdnom konaní vedenom na OS Galanta pod sp. zn. 17Csp/143/2016-131 posúdený ako bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho bol žalobkyni právoplatným rozsudkom priznaný nárok voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 564,26 eur s príslušenstvom. Sú teda splnené všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., pričom za primeranú považovala sumu 500,- eur, predstavujúcu dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že bola nútená domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižovala svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu. Poukázala na to, že žalovaný siahol na jej majetok a to v rozsahu, aký si sám stanovil, aj prostredníctvom Dohody o zrážkach zo mzdy, ktorý zabezpečovací prostriedok bol v stovkách prípadov vyhlásený za neplatný, pokiaľ zabezpečoval pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá skutočnosť iba znásobuje nezákonnosť a nečestnosť konania žalovaného, ktorá mala negatívny dopad na životnú úroveň žalobkyne. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť, mal za to, že z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadostučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa, pričom jeho vznik nie je automatický, ďalej žaloba neoznačuje právo spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku

ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje, a nie sú preukázané podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v súvislosti s podanou žalobou.

3. Súd prvej inštancie mal dokazovaním zistené, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dňa 22.11.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100060834, na základe ktorej jej bol reálne poskytnutý klasický spotrebiteľský úver vo výške 1.284,25 eur, a žalobkyňa sa ho zaviazala splatiť v 42 mesačných splátkach po 80,37 eur, spolu sa teda zaviazala uhradiť sumu 3 375,54 eur. Nakoľko žalobkyňa mala zato, že uzatvorená zmluva je v rozpore s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov a žalovaný nepristúpil k mimosúdneho vyriešeniu a usporiadaniu vzájomných vzťahov, obrátila sa s ochranou svojich práv na súd, ktorý v konaní vedenom pod sp. zn. 17Csp/143/2016 jej žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 564,26 eur spolu s príslušenstvom, a to titulom bezdôvodného obohatenia. V predmetnom rozsudku (potvrdenom aj odvolacím súdom v konaní sp zn. 24Co/162/2018) súd dospel k záveru, že medzi sporovými stranami nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko táto nebola uzatvorená v predpísanej písomnej forme (po podpise žiadosti žalobkyňou, žalovaný zmenil údaje RPMN a priemernej RPMN čo spôsobilo odmietnutie pôvodného návrhu, vznikol nový návrh, ktorý však nebol zaslaný žalobkyni na schválenie). Žalobkyňa podpísala dňa 14.11.2013 iba žiadosť o poskytnutie úveru, ktorá ale nemala všetky náležitosti úverovej zmluvy. K schváleniu úveru došlo až doplnením údajov o schválenom revolvingovom úvere žalovaným dňa 22.11.2013, žalobkyňa však tento sčasti nový návrh zmluvy o úvere nepodpísala, a teda predmetná zmluva o úvere nebola v zmenenej časti platne písomne uzavretá. Žalobkyňa na základe neplatného právneho úkonu z reálne poskytnutých 1.284,25 eur vrátila žalovanému sumu 1 848,51 eur, t.j. o 564,26 eur viac, preto súd zaviazal žalovaného k vráteniu tohto preplatku žalobkyni.

4. Súd konštatoval, že zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v § 3 ods. 5 priamo zakotvuje, že ten spotrebiteľ, ktorý bol na súde úspešný voči dodávateľovi za porušenie jeho práv alebo povinností, má nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa si na Okresného súdu Galanta v konaní č. 17Csp/143/2016 úspešne uplatnila nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia na základe neplatne uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá zmluva nespĺňala náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, z čoho je jednoznačné, že si voči žalovanému úspešne (a už aj právoplatne) uplatnila porušenie povinnosti žalovaným stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch. Na základe toho argumentácia žalovaného, že mu nie je zrejmé, porušenie akej povinnosti žalovaným by malo byť podkladom na priznanie nároku na finančné zadosťučinenie neobstojí. Základný predpoklad a splnenie hmotnoprávných podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni v danom prípade splnený bol (úspech pri ochrane práva spotrebiteľa v dôsledku porušenia práv a povinností zo strany dodávateľa). Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje, že dodávateľ porušil svoje povinnosti, keď z hypotézy právnej normy vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný a vtedy mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia, pričom zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde, bez toho aby spotrebiteľ bol povinný preukazovať či a v akej výške ujma vznikla. K primeranosti výšky priznaného finančného zadosťučinenia súd poukázal na to, že zákon neustanovuje žiadne špeciálne podmienky, nemôže tu však ísť o svojvôľu, pretože i takto priznaná náhrada musí byť odôvodnená čo do základu a výšky a táto voľná úvaha musí byť preskúmateľná. V danom prípade bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného malo pre žalobkyňu nepriaznivé ekonomické dôsledky, konanie žalovaného ako veriteľa bolo jednoznačne v rozpore s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany sporu, žalobkyňa bola zavedená do omylu (nepravdivo informovaná), následne bola nútená plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré nemal nárok a napokon bola žalobkyňa nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv. Žalobkyňa sa domohla voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 564,26 eur s príslušenstvom, pričom žalobkyni boli celkom poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1 284,25 Eur. Odplata za poskytnutie úveru po zohľadnení nezákonného strhnutia poplatku však predstavovala až sumu 2 091,29 eur; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne, pretože bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Žalobkyňa celkom isto už tým, že musela pristúpiť k súdneho vymáhaniu svojej pohľadávky utrpela určité psychické napätie a stres, ktorú skutočnosť ani nie je potrebné iným spôsobom dokazovať. Obohatenie sa žalovaného muselo mať tiež nepriaznivý dopad na jej finančnú situáciu a obstarávanie jej potrieb. Po zhodnotení všetkých týchto okolností dospel súd k záveru, že

požadované finančné zadostučinenie je primeraným, plne zohľadňuje ujmu (morálnu a majetkovú) na strane žalobkyne a predstavuje dostatočnú sankciu pre žalovaného, ktorá by ho mala pri ďalšom poskytovaní úverov odradiť od porušovania príslušných noriem na ochranu spotrebiteľa, preto žalobe vyhovel. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný v celom rozsahu, napádajúc skutkové a právne závery súdu, ktorými odôvodnil priznanie nároku na finančné zadostučinenie aj jeho výšku. Odvolateľ mal za to, že v konaní neboli nielen preukázané skutočnosti, ktoré by priznanie nároku v sume 500 eur odôvodnili, ale neboli tvrdené a preukazované také skutočnosti, ktoré súd na odôvodnenie svojho rozhodnutia uvádza. Podľa názoru súdu žalobca uplatnením svojho nároku na súd mal utpieť psychické napätie a stres, túto skutočnosť však spochybňuje fakt, že žalobca nič také netvrdil a tvrdiť ani nemohol, pretože mal by problém vierohodne vysvetliť prečo voči žalovanému podal viacero žalôb a nie jednu. Bolo by racionálne očakávateľné a logické, aby pre zamedzenie takéhoto údajného „psychického napätia a stresu“ podal žalobca iba jednu žalobu. Žalobca pritom následne od každého takto iniciovaného konania si uplatňuje samostatné finančné zadostučinenie, pričom odvolateľ poukazuje na konania vedené pred Okresným súdom Galanta sp. zn. 17Csp/242/2018, 28Csp/162/2019, 15Csp/72/2019, čo skôr navodzuje inú motiváciu. Záver súdu nemá oporu ani v tvrdení skutočnosti, ani v žiadnej preukázanej skutočnosti, pričom povinnosť tvrdenia mal žalobca. Rovnako nezodpovedá skutočnosti ani záver súdu, že obohatenie sa žalovaného malo mať nepriaznivý dopad na finančnú situáciu žalobcu, keďže tento záver súdu žalobca nielen nepreukázal, ale ani netvrdil. Poukázal na § 296 CSP ktorý ani v spojitosti s § 291 CSP neumožňuje súdu nahrádzať chýbajúce skutkové tvrdenia žalobcu vlastnou úvahou a to ani v sporoch s ochranou slabšej strany. Žalobca si nesplnil v konaní povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy a preto súd nesprávne konštatoval opodstatnenosť nároku žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, rovnako ako danosť tohto nároku v sume 500 eur. Postup súdu spočívajúci v tom, kedy rozhodnutie odôvodňuje nepreukázanými a ani netvrdenými skutočnosťami, zakladá vady v zistenom skutkovom stave a v právnom posúdení, navyše keďže žalovaný nemal ako predpokladať úvahy súdu o skutkových okolnostiach, ktoré napokon súd vzal do úvahy, nemal možnosť sa o nich vyjadriť, čím bolo porušené jeho právo vyjadriť sa vo vlastnej veci, nehovoriac o prekročení oprávnenia súdu. Žalovaný pritom už v podanom odpore poukazoval na to, že zo žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v súvislosti s podanou žalobou, uplatneným nárokom a jeho výškou, avšak súd sa tým ani len nezaoberal. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na plnú náhradu trov konania.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu považovala rozhodnutie za správne, súd podľa nej jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvodnosť nároku a jeho výšku, prihliadol na nemajetkovú ujmu žalobkyne, najmä vo finančnom obmedzení, ktoré jej vzniklo neoprávnenými platbami v prospech žalovaného, resp. neoprávnenými zrážkami zo mzdy, ako aj na psychické napätie a stres, bez ohľadu na to, či tieto skutočnosti žalobkyňa tvrdila alebo nie, ide o logický dôsledok pre bežného spotrebiteľa, ktorý bol nútený trpieť závadný stav vyvolaný žalovaným a domáhať sa proti nemu ako ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu svojich práv, rovnako prihliadol aj na sankčnú funkciu primeraného zadostučinenia. Navrhla rozsudok potvrdiť.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Predmetom konania je žaloba žalobkyne ako spotrebiteľky na zaplatenie sumy 500 eur titulom finančného zadostučinenia od žalovaného ako veriteľa za porušenie práv a povinností ustanovených zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a Občianskym zákonníkom. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávnosť skutkových s právnych záverov súdu, ktorými odôvodňuje vyhovieť žalobe, spochybnil vznik nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, ako aj súdom priznanú výšku.

9. Svoj nárok žalobkyňa odvodzovala z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Žaloba, ktorou sa oprávnená osoba domáha primeraného finančného zadosťučinenia sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie je nástrojom satisfakcie, ktorej úlohou je vyrovnať narušenú rovnováhu v postavení toho, kto právo spotrebiteľa porušil a dotknutej osoby (spotrebiteľa). Okrem satisfakčnej funkcie má primerané finančné zadosťučinenie aj sankčnú povahu, pretože predstavuje pre toho, kto právo spotrebiteľa porušil, finančnú ujmu zodpovedajúcu sume, ktorú musí titulom primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi zaplatiť. Hypotéza uvedenej právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu.

11. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Vychádzajúc z vyššie uvedeného ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. (viď napr. rozsudok NS SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 z 30.1.2019).

12. Právo na primerané finančné zadosťučinenie má teda spotrebiteľ v prípade úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z., ako aj osobitnými predpismi, pričom v súdnej veci je nepochybné, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod č. 17Csp/143/2016, v ktorom súd vyhovel jej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 564,26 eur s príslušenstvom, keď skonštatoval nedodržanie povinností žalovaného ako dodávateľa v kontraktáčnom procese v zmysle Občianskeho zákonníka, a porušenie jeho povinností vyplývajúcich zo zákona č. 129/2010 Z.z. najmä neuvedenie obligatórnych náležitostí úverovej zmluvy, vyplývajúcich z ustanovenia § 9 ods. 2. Právoplatným rozsudkom v označenej veci tak súd uzavrel, že dodávateľ, ktorý zmluvu predložil žalobkyni v predtlačenej formulárovej podobe a žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala reálnu možnosť obsah zmluvy ovplyvniť, mal vzhľadom k porušeniu jeho povinností ustanovených zákonom, právo na vrátenie iba istiny poskytnutého úveru, a nemal právo na žiadne úroky ani poplatky. Keďže takéto sumy mu boli zo strany žalobkyni uhradené, bol zaviazaný k ich vráteniu.

13. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, mal odvolací súd zhodne so súdom prvoinštančným za to, že v preskúmanom prípade bolo jednoznačne preukázané splnenie podmienok na úspešné uplatnenie práva žalobkyne na finančné zadosťučinenie, pretože celkom nepochybne si úspešne uplatnila na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi (zák. 129/2010 Z.z.) a tvrdenie odvolateľa o neexistencii nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je preto neopodstatnené.

14. Žalovaný namietal aj opodstatnenosť výšky priznaného finančného zadosťučinenia. Za nepodložené označil závery súdu, že žalobkyňa uplatnením svojho nároku mala utpieť psychické napätie a stres, a že obohatenie žalovaného malo mať nepriaznivý dopad na jej finančnú situáciu, pretože žalobkyňa nič také nepreukázala ani netvrdila a súdu zákon neumožňuje nahrádzať absentujúce skutkové tvrdenia strany vlastnými úvahami. Týmto postupom súdu navyše bolo podľa jeho názoru porušené právo žalovaného vyjadriť sa k uvedeným tvrdeniam. Odvolací súd ani tieto odvolacie výhrady nepovažoval za opodstatnené.

15. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Ako bolo uvedené už vyššie, je totiž bez

právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla alebo nie. Tvrdenie vzniknutej ujmy žalobcom však môže mať vplyv na posúdenie výšky priznaného zadosťučinenia súdom. V prejednávanej veci išlo o prípad, kde žalobkyňa v žalobe uvádzala, že v jej prípade škoda nielen hrozila, ale aj reálne vznikla. Uviedla, že v dôsledku nepravdivých a zavádzajúcich informácií zo strany žalovaného bola nútená plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré nemal podľa zákona nárok a napokon bola nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, pretože žalovaný siahol na majetok žalobkyne prostredníctvom Dohody o zrážkach zo mzdy, hoci takýto zabezpečovací prostriedok bol už v stovkách prípadov vyhlásený za neplatný pokiaľ zabezpečoval pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na majetok žalobkyne teda siahol nezákonným spôsobom a navyše v rozsahu, aký si sám stanovil. Tento jeho postup mal negatívny dopad na životnú úroveň žalobkyne.

16. Treba uviesť, že s uvedenou argumentáciou žalobkyne len ťažko možno polemizovať, pretože je podložená obsahom spisu. Pokiaľ potom súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že obohatenie žalovaného malo nepriaznivý dopad na finančnú situáciu žalobkyne, vychádzal z tvrdení žalobkyne uvádzaných priamo v žalobe, ktorá tvrdila, že postup žalovaného mal negatívny dopad na jej životnú úroveň. Nemožno dať preto odvolateľovi za pravdu v tom, že žalobkyňa nič také nepreukázala ani netvrdila. Zníženie životnej úrovne zrážkami zo mzdy vyplýva z logiky veci, keďže nepochybne životná úroveň je do značnej miery ovplyvňovaná výškou príjmov a výdavkov (je zrejme, že finančné prostriedky neoprávnene vyplácané žalovanému tak žalobkyňa nemohla použiť na svoje osobné potreby), a je preto irelevantné toto preukazovať. Rovnako nemožno považovať za nepodložené tie závery prvoinštančného súdu, že žalobkyňa uplatnením svojho nároku mala utrpieť psychické napätie a stres. Hoci to žalobkyňa v žalobe presne takto necitovala, k uvedenému záveru je nutné dospieť z formulácie použitej žalobkyňou, ktorá v žalobe dôvodila tým, že jej vznikla konaním žalovaného ujma o.i. aj tým, že musela „podstúpiť“ (podľa slovníka slovenského jazyka „podrobiť sa, vystaviť sa niečomu, vytrpieť, pretrpieť“) súdne konanie za účelom ochrany svojich práv. Nemožno preto hovoriť o tom, že by súd prvej inštancie nahrádzal absentujúce skutkové tvrdenia strany vlastnými úvahami, ako v odvolaní namietal žalovaný. Pokiaľ žalovaný argumentoval v odvolaní tým, že žalobkyňa iniciovala viaceré konania a v každom si uplatňuje samostatné finančné zadosťučinenie, odvolací súd vyhodnotil uvedené tvrdenie ako irelevantné pre posúdenie jej nároku v tomto konaní.

17. Čo sa týka odvolateľom namietanej výšky priznaného finančného zadosťučinenia, súd prvej inštancie správne poukázal na to, že za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať v danom prípade najmä diskomfort spočívajúci vo finančnom obmedzení, ktoré žalobkyňi neoprávnenými platbami v prospech dodávateľa vznikli a potom tiež v rovine psychického napätia a stresu. Nakoľko právny predpis neustanovuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia, ustálenie jeho výšky je realizované na základe voľnej úvahy súdu, u ktorej sa však nemôže jednať o svojvoľu súdu. Výška musí byť primeraná okolnostiam konkrétneho prípadu.

18. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vychádzajúc z okolností konkrétneho prípadu priznal žalobkyňi finančné zadosťučinenie v celej uplatnenej výške 500 eur a odvolací súd považoval rovnako túto sumu za primeranú. Účelom zadosťučinenia je vyjadriť určité odsúdenie protiprávneho konania dodávateľa a odradiť ho od opakovania podobných porušení právnych predpisov. Dôvodom primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého sa žalobkyňa v tomto konaní domáhala bolo porušenie povinností žalovaného zo zmluvného vzťahu založeného medzi nimi dňa 22.11.2013 Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8100060834, ktorým mal byť žalobkyňi poskytnutý úver 1.500 eur (hoci skutočná výška poskytnutého úveru bola 1.284,25 eur) a žalobkyňa mala v zmysle tejto zmluvy vrátiť veriteľovi 3.375,44 eur. Z uvedeného je zrejme, že pokiaľ by sa žalobkyňa nebola domáhala ochrany súdnou cestou, bol by sa žalovaný obohatil v dôsledku porušenia zákona na jej úkor sumou 2.091,19 eur. Navrhovaná suma finančného zadosťučinenia predstavuje cca štvrtinu sumy, o ktorú sa žalovaný zamýšľal nepoctivým konaním na jej úkor obohatiť a suma 500 eur nedosahuje ani výšku sumy, o ktorú sa žalovaný stihol na jej úkor reálne obohatiť inkasovaním úhrad, ktoré mu nepatrili, ktorá suma 564,26 eur s príslušenstvom bola žalobkyňi priznaná titulom bezdôvodného obohatenia na základe rozsudku v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod č. 17Csp/143/2016. Odvolací súd považuje za logické a spravodlivé, aby priznané finančné zadosťučinenie zohľadnilo okrem psychickej ujmy (prípadnej inej ujmy, ktorá ale v tomto prípade tvrdená nebola), aj výšku reálnej finančnej ujmy hroziacej žalobkyňi v súvislosti s tým, že žalovaný si nárokoval zaplatenie súm, na ktoré pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov nemal nárok.

19. S prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti daného prípadu, vychádzajúc i z aplikačnej praxe súdov, podľa odvolacieho súdu tak výška priznaného finančného zadosťučinenia sa javí ako primeraná dôsledkom, ktoré malo platenie neoprávnených súm žalovanému na žalobkyňu, ako aj intenzite zásahu do práv žalobkyne spôsobeného konaním žalovaného a možno ju považovať za adekvátny nástroj satisfakcie, úlohou ktorého je vyrovnať narušenú rovnováhu voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil a zároveň bude slúžiť na odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

20. Vychádzajúc uvedeného odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie z hľadiska opodstatnenosti žaloby žalobkyne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, súd prvej inštancie nijako nenahrádzal absentujúce skutkové tvrdenia strany vlastnými úvahami, ako v odvolaní namietal žalovaný, súd neprekročil oprávnenia vymedzené mu zákonom a nijako ani neporušil právo žalovaného vyjadriť sa k veci.

21. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, nakoľko by nezvrátili rozhodnutie odvolacieho súdu. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (por. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. II. ÚS 200/09).

22. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil vrátane správneho závislého výroku o náhrade trov konania.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku a v odvolacom konaní plne úspešnej žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

24. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).